

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

לכבוד ... אחדשה"ט!

רבותינו ז"ל קבעו לנו והחדירו בנו שחמץ בפסח אסור במשהו (ש"ע או"ח סי' תמו, ס"א), והוא יסוד מוסד לקח ולימוד מוסר להרבה מאד תחומים בחיים כמה משהו משמעותי, וכמה משהו עלול להיות מסוכן ואף קטלני בעוה"ז ולהעוה"ב. והנה לעניינינו לא רק משהו של חמץ אסור תערובתו, ואפילו באלף לא בטל, אלא עצם הוויתור של החמץ הוא בשיעור משהו, כי שניה לפני שנהי' חמץ עדיין היה מצה. וזה מה שאיננו בלקוטי מוהר"ן (קמא נ, ח והוזכר בטעמי המצות

יהודי מאמין שומר תו"מ וק"ו בן תורה/חסיד לגלוש באינטרנט (נמשל), הרי אפי' אברכים ת"ח מופלגים נמשכו והרסו כל היראת שמים שלהם, וגם הרסו את משפחתם וכו'. ויהי רצון שנוכח להזהר מכל מיני "משהו חמץ" לטובתנו הנצחית.

בברכת התורה וכטו"ם

שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

תיקון הכללי

ה' יסעדנו על ערש דוי, כל משכבו הפכת בחליו. נ"ל "בחליו" ל'

תפילה, לשון ויחל משה (שמות לב, יא). היינו שעי' תפילתו ה' הפך כל הגזר דין מרע לטוב, כעין שאמרו חז"ל (סוכה יד, א) ויעתר, שצדיקים עושים תפילתן ועתירתן כקילשון (פי' עתר) הוזה שהופך את התבואה.

ה' יסעדנו על ערש דְיָי. פי' ה' יסעדנו - כשהולך לישון, וגם אז במיטתו וערשו צועק וי' ועושה תשובה בבחינת אשחה... מיטתי בדמעתי (תהלים ו, ז). ואזי כל משכבו, פי' אפילו חטא ניאוף הפכת (בחי' שם ל, יב) הפכת מספדי למחול לי, היינו שה' מוחל) בחליו ל' ויחל, ל' תפילה, כלומר עיי' התפילה. וכי' היפך מה שאומרים הרשעים (לקמן פסוק ט) ואשר שכב (מי שנכשל בניאוף, וכגון דוד בבת שבע) לדעתם - לא יוסף לקום, חז"ו.

(מתוך הספר "שי למורא")

מעשה ממרור

ספר רבנו ז"ל מעשה ממרור, שפעם אחת הלכו יהודי וגרמני

יחד לנודד ולמד היהודי את הגרמני שיעשה את עצמו כמו יהודי ולא יקשה עליו הדבר פיון שהלשון הוא אָחַד והיהודים הרי רחמינים ובדאי רחמו עליו. פיון שָבָא סמוך לפסח למדו איה שיתנהג בבית היהודי שימיניו לשלחן הסדר, בתחלה עושין קדוש ואחר כך רוחצים ידים, אולם שכח לומר לו שאוכלים מרור. וכן היה שהימיניו היהודי אָחַד אליו לסדר, אולם הוא היה רעב מפל היום וצפה שפָּבָר יגיעו לאָכּוּל את הדברים הטובים שאָמַר לו היהודי. אולם הוא רָאָה כי נתנו לו חתיכת פָּרָס בְּמִי מֶלֶח, ושָׁאָר הדברים הנזקקים בסדר, ואומרים את הַהַגְדָּה, והוא בעיניו צופיות מצפה בָּבָר לֶאֱכִילָהּ, והנה פָּאָשֶׁר הַבָּחִין פי בוצעים את המצה שמח פי הנה עוד מעט קט יוכל להשקית את רַעְבוֹנוֹ, ופתאום נותנים לו מרור וכאשר הכניסו לפה נעשה לו מר בפיו, וְחָשַׁב שְׁהוּהוּ הַסַּעֲדָה שָׂרָק זֶה יֵאָכְלוּ, וברח תיבף במרירותו ורעב, וְחָשַׁב לְעַצְמוֹ הַיְהוּדִים אַרְוִירִים, אַחַר כֵּן הַחֲגִיגָה נִתְּנָה לִי לֶאֱכֹל מֶרֶז. וְכֵן לְבֵית הַמְדַרְשׁ וְנִרְדָּם שָׁם. אַחַר כֵּן בָּא הַיְהוּדִי בְּפָנָיו שְׂמֵחוֹת שֶׁבַע מֵאֲכִילָהּ וְשִׁתִּיהָ וְשָׂאָלוּ אִיךָ הֵיכָּה לָךְ הַסַּדֵּר וְסָפָר לוֹ בְּכַעַס מִמָּה שֶׁעָבַר עָלָיו, אָמַר לוֹ הַיְהוּדִי אִיזֵי גְרַמְנִי שׁוֹטֵה, אִם הֵייתָ מְחַפֵּה רַק עוֹד מַעַט הֵייתָ אוֹכֵל כֵּל טוֹב כְּמוֹנִי וְסָפָר זֹאת רַבְּנוֹ לֹמַר שְׂזוֹכֶנָּה הַגּוֹף בָּא בְּמִרְרוֹת אוֹלָם הָאֵדָם חוֹשֵׁב שֶׁתְּמִיד יִהְיֶה רַק בְּמִרְרוֹת, עַל כֵּן בּוֹרַח תִּיבָף, אוֹלָם אִם מְחַפֵּה מַעַט וְסוֹבֵל מַעַט בְּמִרְרוֹת מְזוֹכָה גּוֹפּוֹ, אִזּוֹ מְרַגֵּשׁ אַחַר כֵּן כֵּל מִיָּנִי חֵיוֹת וְתַעֲנוּג.

חג הפסח

פֶּסַח

וְזֶה שְׁנֵי־מֵיָנוּ בְּקִרְבָּן פֶּסַח (שְׁמוֹת י"ב): "וְעַצְם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ", [וְכַתוּב בְּזֵכָר (בֹּא מ"א):] שִׁהְיוּ מְקַיְמִין בְּעֲצָמוֹת "לְכָל־בְּשָׂלִיבוֹן אוֹתוֹ", וְזֶה הָיָה קִשָּׁה מֵאֵד לְחַמְצָרִים עֵינֵי שָׁם] כְּדֵי שִׁיבְחֵינוּ כֵּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶת עַצְמוֹ, אִם כְּרִיתוֹ עַל תְּקוּנוֹ. כִּי בְּפֶסַח כְּתִיב בּוֹ (שָׁם): "וְכֹל עַרְלֹא יֵאָכֵל בוֹ", כִּי עַקֵּר הַפֶּסַח תְּלוּי בְּמִצְוֹת מִילָה כְּדוּעַ, וּכְשֶׁהֲשִׁלְבוֹ אֶת עֲצָמוֹתָיו לְכָל־בָּיִם, וְרָאוּ אִם שְׁלֹטוֹ בָּהֶם תְּכַלְכִּים, חָס וְשָׁלוֹם, הֵיוּ יוֹדְעִים שְׂאִין הַכְּרִית, חָס וְשָׁלוֹם, עַל תְּקוּנוֹ.

(ליקו"מ ג)

לר"א הכללי, והו"ד בשל"ה הקדוש מס' פסחים) אין בין חמץ למצה אלא משהו (והנמשל כביר כנ"ל וכדלקמן, והמשל הוא כפשוטו שחמץ ומצה מכילים אותם אותיות דהיינו מ"ם וצדי"ק] וההבדל הוא רק שמצה כותבים בה"א וחמץ בחי"ת, וידוע שה' וחי' כותבים ממש אותו דבר, וכל ההבדל הוא במשהו שהח' נוגעת בגג]. והנה דבר זה של חשיבות המשהו, נוגע להרבה מאד תחומים בתורתנו הקדושה, למשל גיורת, שאוהבת את עם ישראל, ואת ארץ ישראל, ועברה תהליך גיור אצל ליצנים רפורמים או קונסרבטיבים למיניהם, או אפילו אצל רע-בנים וערב רב עם כיפה (נומר סרוגה) על הראש, ונומר שהרעב שייר לארגון רע-בנים כלשהו (נקרא לצורך הענין 'רבני זוהר' או משהו כזה), והנ"ל ביצע גיור ממש קרוב להלכה, כמעט גיור כהלכה, הרי הגיורת הנ"ל נשארה 100% גויה, ובניה יהיו גויים. וכל אוכל שכמעט יהיה כשר

- הרי הוא ממש "לא כשר". ובהקשר ובהמשך להנ"ל נומר שמישהו שוחט בהמה או עוף בסכין פגום רק במשהו ממש, הרי השחיטה הכמעט כשרה תהיה 100% נבילה. וכן פרשיות התפילין שידקדקו בהם אלף ידקדוקים, אבל רק באות אחת לא ידקדקו, ויכתבו בה משהו שלא כהלכה הפוסל את הכתיבה, הרי הפרשיות והתפילין והנחת התפילין יהיו 100% פסולים והמניחם יהי' בבחינת (ראש השנה יז). קרקפתא דלא מנח תפילין שעונשו חמור. וכן תמצא באתרוג ולולב וכו' שלפעמים נפסלים במשהו. וכן שבת קדש שאיסורו בכרת וסקילה, אם אדם ימשיך לעשות מלאכה (אפילו לכבוד שבת קודש ממש) אחרי שנכנס במשהו בשניה אחת, קדושת השבת, הרי הוא חילל את השבת, וכן אם הקדים את זמן יציאת השבת במשהו, ועשה מלאכה בעודו בשבת, הרי חילל את השבת, וכן לענין יום הכיפורים, שמצוה לאכול בערב יוה"כ, אם ימשיך ב"מצוותו" לתוך יוה"כ יתחייב כרת, וכן אם לפני יציאתו מעט, ממש משהו יאכל או יעשה מלאכה - יחללו ויתחייב כרת כמוכן. והנה כל זה כלול במדרש פליאה ששמעתי בנערותי חז"ל "אין בין גן עדן לגיהנום אלא משהו", והיינו כנ"ל. והנה ידוע שישנם מינים ממינים שונים של רעלים, ויש כאלה שהם קטלנים ביותר, שממש משהו מהם הורסים את כל הגוף ואף הורגים אותו, ובדאי אף אחד ביודעים לא יקל ראש לאכלו אפילו עם תערובת טעימה ומזינה (גם בלי כולסטרוול, בלי חומר משמר, אורגני, בלי שומן רווי, בלי טרטזין), ואיך יקל ראש

מִצְוַת בְּפֶסַח

רב העקמימיות שְׁבָלַב בְּנֵי-אָדָם הוּא בְּעֵינֵי הַפְּרָנְסָה, שְׁכַל אֶחָד קִשָּׁה בְּעֵינָיו עַל חֶסְרוֹן פְּרָנְסָתוֹ, וְאוֹמְרִים שֶׁמִּחְמַת זֶה אֵינָם יְכוּלִים לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וְעוֹבְדָה. וְדוֹבְרִים אֵלָיו נִמְשָׁכִין מִבְּחִינַת הַמְּבוּכָה שֶׁל צְדִיק וְרַע לוֹ וְרָשָׁע וְטוֹב לוֹ הַיְיָ, שֶׁהוּא בְּחִינַת פֶּגַם הַמִּשְׁפָּט, כִּי הֵם כַּמְהֵרָהִינן אַחַר מִשְׁפָּטָיו וְהִנְהִיגוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּאֵמַת צְרִיכִין לְהֶאֱמִין כִּי דְרָכָיו יִתְבָּרַךְ יִשְׂרָאֵל מְאֹד, וְהוּא יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם כָּל אֶחָד כְּפִי שְׂצָרָתוֹ, בְּשִׁבִיל קִיּוּם בְּחִירָתוֹ, שֶׁרַק בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצְוָה אֲנוּ מִתְקַנְיִם הַדַּעַת, שֶׁנִּדְרַע תְּמִיד, אֲפֹלוּ כְּשֹׁנָא כָּל חֶמֶץ אַחַר הַפֶּסַח, שֶׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ רַב חֶסֶד וּמְרָבָה לְהִיטִיב וְאֵין עַל חֶסֶד וְשִׁלּוּם בְּמִשְׁפָּטָיו וְהִנְהִיגוּתוֹ, אֶף-עַל-כֵּן פִּי שֶׁפְּרָנְסָתוֹ חֻקָּה לְפַעֲמִים, כִּי אֲדַרְבָּא, גַּם מַעֲט הַפְּרָנְסָה שְׁנוֹתָן לִנְוֵי, הַכֹּל הוּא בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. וְזֶה עֶקֶר בְּחִינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט שְׂזוֹכִין עַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצְוָה בְּפֶסַח, הֵינּוּ לִידַע תְּמִיד שְׁכַל פְּרָנְסָתוֹ הוּא רַק בְּחֶסֶד חֲנּוּם, בְּבְחִינַת מֶן, שֶׁהוּא מְאֹכֵל מְלָאכִים, שְׁנוֹזְנִין רַק בְּחֶסֶד חֲנּוּם. נִמְצָא בְּפֶסַח, מִחְמַת שְׂעִדִין לֹא נִתְתַּקַּן הַמִּשְׁפָּט, שְׂעַל-כֵּן אֲסוּר הַחֶמֶץ וְצְרִיכִין לְאָכֵל מִצְוָה, עַל-יְדֵי-זֶה בְּעֵצְמוֹ נִתְתַּקַּן דַּעַתוֹ, חוֹכִין לְבְּחִינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט, שֶׁהוּא בְּחִינַת קְרִיעַת יַם-סוּף בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח, שֶׁאֵין הָיָה יִשְׂרָאֵל בְּנִסְיוֹן גְּדוֹל, וְעִמְדוֹ בְּנִסְיוֹנָם וְצִעְקוֹ אֵל הַשֵּׁם מְקִירוֹת לָבָם, וְהֶאֱמִינוּ בָּהּ וּבְמִשָּׁה עֲבָדוֹ וְקִפְצוּ לְתוֹךְ הַיָּם, וְאֵין זָכוּ יִשְׂרָאֵל לְבְּחִינַת תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט; וְעַל-כֵּן אֵין אַחֲרֵי-כֵן הַתֵּר הַחֶמֶץ, שֶׁתְּקוּנוֹ עַל-יְדֵי תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט כִּנְיָל.

(הל' ר"ח, הלכה ו, אותיות יז יח)

הַאֲרוֹת עַל מֵאֹמֶר "פֶּתַח ר' שְׁמַעוֹן" (בְּסִימָן ס)

דַּע שִׁישׁ שְׁבִילֵי הַתּוֹרָה שִׁישׁ בָּהֶם הַתּוֹבֵנוֹת גְּדוֹל מְאֹד, שֶׁאֵין לְבוֹא לְהַתּוֹבֵנוֹת זֹאת כִּי אִם עִי עֲשִׂירוֹת.

וְזֶה בְּחִי' תִּיקוּן הַבְּרִית בְּחִי' אֲרִיכוֹת הַנְּשִׁימָה הַתְּלוּי וְקִשּׁוֹר בְּתַפִּילָה וְכַמְ"ש (מְשַׁלֵּי לֹא) שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל הַיּוֹפִי, אֲשֶׁה יִרְאֵת ה' הִיא תַתְּהַלֵּל "תַתְּהַלֵּל" דִּיקָא בְּחִי' תַפִּילָה, כִּי בְרִית וְתַפִּילָה שְׁנֵיהֶם תְּלוּיִים זֶה בּוֹה כְּנוֹדַע, וְעִי בְּחִי' פְּגִיָה הוּא פֶגַם הַתַּפִּילָה כַּמְחֹז"ל (כְּרֹכּוֹת כ"ב): שְׁבַעֲל קְרִי אֲסוּר בְּתַפִּילָה, וְאִם שָׁכַח וְהַתְּחִיל לְהַתְּפַלֵּל צְרִיךְ לְקַצֵּר תַפִּילָתוֹ, שְׂעִיב גַּם עִיקֵר תִּיקוּן פְּגִיָה הוּא עִי תַפִּילָה וְהוֹדָא לְהַשְׁמִיט שְׁהֵם בְּחִי' תִּיקוּן הַכְּלָלִי שְׁגִילָה רִבִּינוּ ז"ל רֹצֵה לְפָרְסָם בְּעוֹלָם, שׁוֹה ג"כ מַה שְׁבַתִּיקוּן וּפְגִיָה תְלוּי אֲרִיכוֹת יָמִים וְכַמְ"ש הַרְמַב"ם (ה' דְּעוֹת פ"ד ה"ט) לְפִיכָךְ צְרִיךְ לְהִיזְהַר בְּדַבָּר זֶה אִם רֹצֵה לְחַיּוֹת בְּטוֹבָה. (מְתוֹךְ הַסֵּפֶר "י"ש מֵאֵין")

אִיסוּר חֶמֶץ בְּפֶסַח

כָּל הַמְּמוֹן וְהַנְּכָסִים וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם תַּחַת רְשׁוֹתָיו שֶׁל אָדָם, נִפְשׁוּ מִפְּנֵי בְּהֵם, וְכַמּוֹ שֶׁאֲמַר הַיְיָ: הַמְּקוֹם יִצְלִינִי מִפְּזוּר הַנֶּפֶשׁ, דִּהֵינּוּ שְׁלֹא יִהְיֶה נִכְסָיו מִפְּנֵי, כִּי הַמְּמוֹן וְהַנְּכָסִים שְׁלֹו הֵם מִשְׁרָשׁ אֶחָד עִם נִפְשׁוֹ, כִּי דוּעַ. וְעַל-כֵּן אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: לְעוֹלָם יִהְיֶה מְמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם צְרוּר בְּיָדוֹ, שְׁנֵאֲמַר: "וְצָרָת הַפֶּסַח בְּיָדוֹ", הֵינּוּ כִּי שְׁלֹא יִתְפַּזֵּר נִפְשׁוֹ בְּפְזוּר הַנֶּפֶשׁ. וְעַל-כֵּן אֲפֹלוּ בְּשְׂעוֹשָׁה מִשָּׂא-יָמָתָן וְקוֹנָה סְחוֹרוֹת כִּי לְהִרְוִיחַ פְּרָנְסָתוֹ וְכִי לְהַשְׁלִים נִפְשׁוֹ בְּיוֹתֵר, וְאֵין נִפְשׁוֹ מִפְּנֵי בְּהֵסְחוֹרוֹת שְׂקָנָה, וְקָדָם שְׁמוּכָר הַסְּחוֹרוֹת וּמוֹלִיד הַרְנוּחַ, אֵין הוּא בְּבְחִינַת "מִשָּׂא", כַּמְבָּאָר בְּפִנְיָם, רַק אַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁמְּמוּכָר וּמְרוּיָח, אֵין הוּא בְּחִינַת "מִתָּן". וְעַל-כֵּן אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: זָבִין וְתַתְּחַרְט, שְׁלֹא יִשְׁתָּא אֲצִלוּ הַסְּחוֹרָה הַרְבָּה, רַק יִמְהַר לְמִקְרָה, כִּי כִּי לְהַשְׁלִיךְ מִהַרְהָה הַמִּשָּׂא מְעִלְיוֹ וְכִי לְקַבֵּץ פְּזוּרֵי נִפְשׁוֹ. וְעַל-כֵּן חֶמֶץ בְּפֶסַח, שֶׁאֲסוּרוֹ חֲמוּר מְאֹד וּפּוֹגֵם הַנֶּפֶשׁ מְאֹד, אֲסָרָה הַתּוֹרָה שְׁלֹא יִמְצָא אֲפֹלוּ בְּרְשׁוֹתָיו שֶׁל אָדָם, כִּי נִפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִפְּנֵי בְּכָל מַה שְׁנִמְצָא תַּחַת רְשׁוֹתוֹ כִּנְיָל. וְעֵין שֵׁם עוֹד מַעֲנֵן אֲסוּר מִשָּׂא-יָמָתָן בְּדְבָרִים אֲסוּרִים, אֶלֶּא-אִם-כֵּן נִדְּמָנוּ לוֹ. (הַלְכוֹת מֵאֲכִלֵי עוֹבִים הַלְכוֹת א, אוֹתוֹת ו ז)

אֲכִילַת מִצְוָה בְּפֶסַח

מְאֹכֵל יִשְׂרָאֵל צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה מְאֹד. כִּי כְּשֶׁאֵינּוּ אוֹכֵל בְּקִדְשָׁה, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְגַּם הַדַּעַת שֶׁל אֲמוּנַת הַהִשְׁגָּחָה, וְנוֹפֵל בְּטַעוֹת שֶׁל חֶכְמַת הַטֶּבַע, חֶסֶד וְשִׁלּוּם, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב: "כֵּן תֹּאכַל וְשִׁבַעְתָּ וְכוּ", וְאֲמַרְתָּ בְּלִבְךָ, בְּחִי וְעַצְמִי נִדִי עֲשָׂה לִי אֵת הַחִיִּל הַזֶּה", דִּהֵינּוּ שְׁתוֹלָה בְּטַבַּע, חֶסֶד וְשִׁלּוּם, וְכֹאֲלוּ הַפְּרָנְסָה בְּאֵה כִּכְחוֹ וְעַצְמִי יָדוּ וְאֵינּוּ מוֹדָה בְּהִשְׁגָּחָה. וְעַל זֶה סִיּוּם הַכְּתוּב: "וְזָכַרְתָּ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ וְכוּ", הֵינּוּ שֶׁהַכֹּל בְּהִשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבָד. וְעַל-כֵּן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְקַדֵּשׁ אֵת מְאֹכְלָם מְאֹד, וְזֶה בְּחִינַת פֶּמָה מְצוֹת הַתְּלוּיִים בְּמְאֹכֵל וּבְמִשְׁתָּהּ, וְזֶה בְּחִינַת "וְאֲכַלְתָּ וְשִׁבַעְתָּ וּבְרַבְתָּ וְכוּ", שֶׁתְּבָרַךְ אֵת ה' אַחֲרֵי הָאֲכִילָה, שֶׁתִּדַּע שֶׁהַכֹּל מֵאִתּוֹ בְּהִשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבָד, וְזֶה: "עַל הָאֶרֶץ הַטֶּבַע", כִּי אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת הַשְׁגָּחָה כִּי דוּעַ. וְכַמְּאֲמִינִים שֶׁהַפְּרָנְסָה בְּאֵה הַכֹּל מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּהִשְׁגָּחָתוֹ לְבָד בְּלִי שׁוּם דְּרָךְ הַטֶּבַע כִּלְלֵי זֶה בְּחִינַת אֲכִילַת מֶן, וְזֶה גַּם-כֵּן בְּחִינַת אֲכִילַת מִצְוָה בְּפֶסַח בְּתַחֲלַת הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים, כִּי מִצְוָה הוּא גַּם-כֵּן בְּחִינַת מֶן כַּמְּאֲמֵר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל, כִּי עַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצְוָה בְּפֶסַח נִמְשָׁךְ דַּעַת גְּדוֹל וְיוֹדְעֵין שֶׁהַכֹּל בְּהִשְׁגָּחָתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבָד; וְעַל-יְדֵי-זֶה עֶקֶר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. (לִיקוּטֵי הַלְכוֹת, הַלְכוֹת נְטִילַת יָדִים שְׁחֵרִית, ה"ב, אוֹת עו)

רְפוּאָה שְׁלֵמָה
עֲמִרָם בֵּן יוֹכָבֵד
נִיסִים בֵּן מֵרִים
בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל

לְעִילּוּי נִשְׁמַת
דּוֹרִית נַח מִשָּׁה וְחוּה ע"ה
נְלִב"ע י' שְׁבַט
אַבְלִין חוּה נַח אֱלֹהֵי ע"ה
נְלִב"ע כ"ג חֲשׁוֹן
לֵאֵה נַח חִיָּה ע"ה
נְלִב"ע י' שְׁבַט
תַּנְּצַבְתָּה.

לְעִילּוּי נִשְׁמַת
חַנָּה נַח יִצְחָק ע"ה
נְלִב"ע ח' אֲדוּר א תִּשְׁעִין
ר' יוֹכָבֵד וְאֵב בֵּן שְׁלֵמָה זְלָמָן גּוֹטְמָן ז"ל
נְלִב"ע י"ה אֲדוּר א תִּשְׁנִי"
תַּנְּצַבְתָּה.

רַבְּנוּ תַפְס וְהַחֲזִיק פַּעַם בְּמִצְוָה בְּפֶסַח, וְאָמַר: כְּשֶׁאֲוֹחְזִים מִצְוָה בְּיָד אוֹחְזִים אֲלֻקוֹת בְּיָד. "אֵין מִ'הַאֲלֵט מִצְוָה אֵין דַּעַר הַאֲנֵט הַאֲלֵט מַעַן גָּאֵט אֵין דַּעַר הַאֲנֵט".

רַבְּנוּ אָמַר: "מִי שֶׁלֹּא הַתְּחִיל לְהַחְמוּר בְּפֶסַח וְאוֹכֵל שְׂרִיזָה, שְׁלֹא יִחְמוּר; וְמִי שֶׁכָּבַר קָבֵל עָלָיו חֲמָרָא זו, שְׁלֹא יִפְסִיק הִנְהִיגָה זו. רַבְּנוּ עֲצָמוּ לֹא אֲכָל שְׂרִיזָה.

לְעִילּוּי נִשְׁמַת
תָּמוּ נַח אֲסָתֵר ע"ה
נְלִב"ע מ"ז שְׁבַט
תַּנְּצַבְתָּה.
נַח וְצ'רִנָה בְּלֹאוּר ע"ה
ר' רַפָּאֵל בֵּן ר' מִשָּׁה ז"ל

יָרִיב בֵּן מִנִּיה
חֹזֵר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה

לְהַצִּלָּת
ר' אַבְרָהָם בֵּן אֲסָתֵר וּמִשְׁפַּחָתוֹ
בְּרוּחוֹתֵי וּבְנִשְׁמִיּוֹת

